

Η “Φωνή Κυρίου” της 11ης Οκτωβρίου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 68ον

11 Οκτωβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (3515)

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ο σπόρος ἐστίν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» μᾶς λέει ὁ Χριστός, σέ μία ἀπό τίς πιό ὁμορφες παραβολές πού καταγράφονται στά Εὐαγγέλια. Μέ τή φράση αὕτη μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ λόγος, πού εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, μᾶς κάνει νά χτίζουμε μιά καινούργια ζωὴ μέσω τῆς καρδιάς ἐάν μιλά γιά τόν Θεό καί ὁδηγεῖ στόν Θεό.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ τη “Φωνή Κυρίου” της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος - ΚΥΡΙΑΚΗ Δ’ ΛΟΥΚΑ - ὅπως αὐτή διεμοιράσθη σε ὅλους τους ιερούς ναούς της ελληνικῆς επικράτειας, ἀλλά καὶ τοῦ εξωτερικοῦ, κατὰ τὴν 11η Οκτωβρίου 2020.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» μᾶς λέει ὁ Χριστός, σὲ μία ἀπὸ τίς πρὸ ὁμορφες παραβολές πού καταγράφονται στὰ Εὐαγγέλια. Μὲ τὴ φράση αὐτὴ μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ λόγος, πού εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, μᾶς κάνει νὰ χτίζουμε μιά καινούργια ζωὴ μέσω τῆς καρδιάς ἐάν μιλά γιὰ τὸν Θεό καὶ ὁδηγεῖ στὸν Θεό.

Ποῦ ἀνήκουμε;

Ὁ Χριστός μᾶς περιγράφει τίς ἀντιδράσεις τῶν ἀνθρώπων πού ἀκοῦνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας. Θέτει ἔτσι ἐρωτήματα στὸν καθέναν μας, σὲ ποιά κατηγορία ἀνήκει. Εἴμαστε μόνο τυχαῖοι ἀκροατές πού ὁ διάβολος παίρνει τὸν λόγο ἀπὸ τὴν καρδιά μας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάνεται; Εἴμαστε καλοπροαίρετοι ἀκροατές, πού ἐνῶ χαιρόμαστε, διότι ὁ λόγος δίνει πνευματικές ἀξίες, ὅταν ἐρχεται ἡ ὥρα πού δοκιμαζόμαστε ἂν ἔχει γεννηθεῖ ἕνας νέος τρόπος στό νὰ βλέπουμε τὴ ζωὴ, τίς δοκιμασίες καὶ τίς σχέσεις μας, διαπιστώνουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει καμία ρίζα στὴν καρδιά μας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ζοῦμε καὶ νὰ δροῦμε σὰ νὰ μὴν τὸν ἔχουμε ἀκούσει; Εἴμαστε ἐκεῖνοι οἱ ἀκροατές πού ἀφήσαμε τὸν λόγο νὰ καρπίσει, θέλουμε νὰ τὸν ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας, ὅμως διαπιστώνουμε ὅτι τὰ ἀγκάθια, δηλαδή οἱ φροντίδες γιὰ τὴν ἐπιβίωση, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀγωνία γιὰ τὴ διατήρησή του, οἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, συμπνίγουν τελικὰ ἀκόμη καὶ τὰ ὅσα ὁ λόγος ἄρχισε νὰ καρποφορεῖ, συντρίβοντας τὴν ψυχὴ μας; Ἡ ἀνήκουμε στὴν ἀγαθὴ καὶ καλὴ γῆ, στὴν καρδιά πού ἔχει τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν καλοσύνη γιὰ νὰ βγάλει καρπὸ μέσα ἀπὸ τὸν πόθο τῆς σχέσης μὲ τὸν Χριστό; Γινόμαστε σὰν τὸ δέντρο πού προήλθε ἀπὸ τὸν κόκκο τοῦ σιναπιοῦ καὶ σκιάζει καὶ τρέφει τὰ πουλιὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ βοηθᾷ νὰ συνεχίσουν πρὸς τὸν οὐρανὸν σὲ πέταγμα τους, δηλαδή ὅλους ὅσοι τελικὰ ἀναζητοῦν ἀνάπαυση, νόημα καὶ ἀφετηρία νὰ πετάξουν πρὸς τὸν οὐρανὸν;

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 5-15)

Ἡ διάδοσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ· Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἀκανθαὶ ἀπέπνιζαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἳ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἳ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν, οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Ἐβγῆκε ὁ γεωργός διὰ νά σπείρῃ τὸν σπόρον του. Καί ἐνῶ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπατήθηκαν καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἔφαγαν· ἄλλοι ἔπεσαν εἰς πετρῶδες ἔδαφος καὶ ὅταν ἐφύτρωσαν, ἔξεράθηκαν, διότι δέν εἶχαν ὑγρασίαν· ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στά ἀγκάδια καὶ ὅταν φύτρωσαν τὰ ἀγκάδια, τοὺς ἔπνιξαν τελείως· καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἐφύτρωσαν καὶ ἀπέδωκαν ἑκατὸ φορές περισσότερον καρπὸν». Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦσαν τί σημαίνει ἡ παραβολή αὐτή. Καί ἐκεῖνος εἶπε: «Σ' ἐσᾶς ἔχει δοθῇ τό νά γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς δίδονται μέ παραβολάς, διὰ νά κυττάζουν ἀλλά νά μὴ βλέπουν καὶ νά ἀκούουν ἀλλά νά μὴ καταλαβαίνουν. Ἡ παραβολή αὐτή σημαίνει τὰ ἐξῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι πού ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδιά τους, διὰ νά μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Ἐκεῖνοι δέ πού ἔπεσαν εἰς τὸ πετρῶδες ἔδαφος, εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ὅταν ἀκούσουν, δέχονται μέ χαράν τὸν λόγον ἀλλά δέν ἔχουν ρίζαν· προσωρινῶς πιστεύουν καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται. Ἐκεῖνο πού ἔπεσε στά ἀγκάδια, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον τους συμπνίγονται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου καὶ ὁ καρπὸς τους δέν ὠριμάζει. Ἐκεῖνο δέ πού ἔπεσε εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι πού μέ καρδιά καλή καὶ ἀγαθὴ ἀκούουν τὸν λόγον, τὸν διατηροῦν καὶ καρποφοροῦν μέ ὑπομονήν». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐφώναξε: «Ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτιά διὰ νά ἀκούῃ, ἅς ἀκούῃ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)
